Una Església que confia

Estimats diocesans,
L'Església feliç és aquella que confia. El fet d'arribar a viure la confiança d'una manera natural demana un aprenentatge ple de lliçons. És en la vida de cada dia que la confiança es guanya, es cultiva i es viu. Les situacions més quotidianes estan farcides d'oportunitats per créixer en aquesta dimensió. És d'aquesta manera, en el dia a dia, que es va construint una manera de ser, de veure i d'actuar, és a dir, un estil. Volem ser dels qui apostem per un camí en què la confiança no sigui ni un accident ni un escull insuperable. La confiança demana a tots els qui la desitgen un cert grau d'entusiasme, de mesura, de valentia i de perspectiva. Diversos factors afavoreixen viure confiadament.
Els relats evangèlics ens parlen d'aquelles persones cegues que vivien absolutament condicionades per les rutines quotidianes. El text neotestamentari ens parla de la fe, és a dir, de la confiança, com d'una nova mirada envers un mateix i envers la realitat que l'envolta. També és ben cert que, de vegades, qui confia, en l'Antic Testament, és aquell que emprèn un camí, com ho va fer Abraham o el mateix poble d'Israel cap a la terra promesa. Recordo amb molta estima el cas del fill de Timeu, cec que vivia fora de la ciutat, exclòs de la família i dels veïns. Quan Jesús passa prop seu, demana «veure». Bartimeu s'alça d'una revolada, deixa la seva capa, és a dir, tot el que té, i s'encamina cap a Jesús. Aquesta és la veritable imatge de l'Església, aquella que deixa del tot les seves «seguretats» per assolir una «seguretat» molt més gran: l'amistat de Jesús. Després de recuperar la visió, Bartimeu segueix les passes de Jesús, camí enllà.
L'Església que viu confiadament genera confiança. El mateix succeeix amb les persones. No es tracta de tenir-ho tot sota control. És impossible. Confiar vol dir posar-se en camí fiant-se de qui ens convida a caminar. Confiar té a veure amb redescobrir el nostre entorn més immediat amb uns ulls nous, sense ignorar les dificultats, però acceptant d'integrar-les en un nou context d'esperança.
De fet, tota la nostra vida, també la nostra pertinença eclesial, està configurada per una infinitat de relacions plenes d'aprenentatges que ens situen en escenaris que reclamen «confiança». Jesús és el primer a confiar en Déu, òbviament, però també en nosaltres —pobres pecadors—. De quina manera enforteixo una relació de confiança amb Jesús? Cal reconèixer que ens toca a tots, en algun moment de la vida, sanejar les nostres relacions i també les nostres estructures eclesials. Les distorsions i les dificultats també arriben a la nostra història i, de vegades, perjudiquen la fluïdesa de les nostres trobades. La confiança, al cap i a la fi, en el context de l'Església, apunta cap al creixement i la consolidació de la comunió i, a través d'aquesta, de la missió.
Som cridats a ser una Església que confia i que genera confiança a partir de la seva proposta missionera. D'aquesta manera, s'enforteix un estil missioner gràcies al qual la proposta de Jesús apareix com una invitació i no pas com una obligació.
Seguir Jesús i, per tant, endinsar-nos en els paratges de la confiança significa obrir-nos a l'Esperit Sant. Ell és qui ens guia, qui ens acompanya i qui ens reforça la fe, és a dir, la confiança. No ho dubto. No ho dubteu. L'Esperit ens fa el do de confiar i de viure aquesta confiança com a Església per encaminar-nos cap a la felicitat més gran: la comunió amb Déu i amb la humanitat.
Amb la meva benedicció i afecte,

+ Daniel Palau Valero
Bisbe de Lleida

Una Iglesia que confía

Queridos diocesanos,
La Iglesia feliz es aquella que confía. Llegar a vivir la confianza de una manera natural requiere un aprendizaje lleno de lecciones. Es en la vida cotidiana donde la confianza se gana, se cultiva y se vive. Las situaciones más cotidianas están repletas de oportunidades para crecer en esta dimensión. Es así, en el día a día, como se va construyendo una manera de ser, de ver y de actuar, es decir, un estilo. Queremos ser de los que apuestan por un camino en el que la confianza no sea ni un accidente ni un obstáculo insuperable. La confianza exige a todos los que la desean un cierto grado de entusiasmo, de mesura, de valentía y de perspectiva. Diversos factores favorecen vivir con confianza.
Los relatos evangélicos nos hablan de aquellas personas ciegas que vivían absolutamente condicionadas por las rutinas cotidianas. El texto neotestamentario nos habla de la fe, es decir, de la confianza, como una nueva mirada hacia uno mismo y hacia la realidad que lo rodea. También es cierto que, a veces, quien confía, en el Antiguo Testamento, es aquel que emprende un camino, como hizo Abraham o el propio pueblo de Israel hacia la tierra prometida. Recuerdo con mucho cariño el caso del hijo de Timeo, un ciego que vivía fuera de la ciudad, excluido de la familia y de los vecinos. Cuando Jesús pasa cerca de él, pide «ver». Bartimeo se levanta de un salto, deja su manto, es decir, todo lo que tiene, y se dirige hacia Jesús. Esta es la verdadera imagen de la Iglesia, aquella que abandona por completo sus «seguridades» para alcanzar una «seguridad» mucho mayor: la amistad de Jesús. Después de recuperar la vista, Bartimeo sigue los pasos de Jesús, camino adelante.
La Iglesia que vive con confianza genera confianza. Lo mismo sucede con las personas. No se trata de tenerlo todo bajo control. Es imposible. Confiar significa ponerse en camino fiándose de quien nos invita a caminar. Confiar tiene que ver con redescubrir nuestro entorno más inmediato con ojos nuevos, sin ignorar las dificultades, pero aceptando integrarlas en un nuevo contexto de esperanza.
De hecho, toda nuestra vida, también nuestra pertenencia eclesial, está configurada por una infinidad de relaciones llenas de aprendizajes que nos sitúan en escenarios que reclaman «confianza». Jesús es el primero en confiar en Dios, obviamente, pero también en nosotros —pobres pecadores—. ¿De qué manera fortalezco una relación de confianza con Jesús? Hay que reconocer que a todos nos corresponde, en algún momento de la vida, sanear nuestras relaciones y también nuestras estructuras eclesiales. Las distorsiones y las dificultades también llegan a nuestra historia y, a veces, perjudican la fluidez de nuestros encuentros.
La confianza, al fin y al cabo, en el contexto de la Iglesia, apunta hacia el crecimiento y la consolidación de la comunión y, a través de esta, de la misión.
Estamos llamados a ser una Iglesia que confía y que genera confianza a partir de su propuesta misionera. De este modo, se fortalece un estilo misionero gracias al cual la propuesta de Jesús aparece como una invitación y no como una obligación.
Seguir a Jesús y, por tanto, adentrarnos en los parajes de la confianza significa abrirnos al Espíritu Santo. Él es quien nos guía, quien nos acompaña y quien fortalece nuestra fe, es decir, nuestra confianza. No lo dudo. No lo dudéis. El Espíritu nos concede el don de confiar y de vivir esta confianza como Iglesia para encaminarnos hacia la mayor felicidad: la comunión con Dios y con la humanidad.
Con mi bendición y afecto,

+ Daniel Palau Valero Obispo de Lleida